

TURCZI ISTVÁN

Cogito úr bólint, tehát vagyok

[Remake: Zbigniew Herbert]

Most, hogy magunkra maradtunk, végre beszélhetünk egymással mint férfi a férfival. Tudom, kifakadásom nem kíván római jellemet. Hajlamos vagyok elveszni a részletekben, és fel van jegyezve néhány más baklövéssem is. Így aztán egyenlőtlen a küzdelem, bár drámai epizódokban bővelkedik. Például a saját halál esete, melynek dátuma ízlésem szerint biztosan nem vonul be a történelembe. Olyannak képzelem, ahogy búcsúzáskor elmozdul a táj. Közeledik a távol, távolodik a közelség. Vonatra szállsz, és igeidőt váltanak a sínek. Amióta a tárgyak oly sötéten, gyűlölködve kerülnek, többet gondolok rá. Eldönthetetlen, álom-diktátum ez, vagy éber nézet, amely mögött valaki más már lesben áll. Rég eladtam könnyeim, kerteket sem ápolgatok fejemben, és most nem könnyű felcserélni a tápláló kint új reményre. Majd kinézek egy jó száraz helyet, és elásom utolsónak szánt szavaimat.

Kígyószisz és kontyvirág

[Remake: Jaroslav Seifert]

Kérdezitek: mit tudnak még a nők. Mindent, nyilvánvalóan. Övék a Mennyegek országa. Ez egy késő esti tévévetélkedő, csak felnőtteknek. Ők írják, játsszák, rendezik, és nekünk is jut pár használható szerep. Minden egyes adás kész aromaterápia. Költőien: mint kancsót párával a víz, lényüket titkuk betölti. Értik, amit mi másként értünk. Szemükben homokóra. Türelmesen nézik, ahogy a vágy újraönti arcunk. Szítják a bőr alatt megérintett tüzet. Alkut kötnek, ruhát és testet váltanak, azután ismertetik jogainkat. Mosolyukban kígyószisz kékje keveredik a foltos kontyvirág mérgező zöldjével. Csak azt ne hagyjátok bebeszélni magatoknak, hogy nem ezt akartátok? De ha történetesen menekülnétek, velem együtt nem tudjátok miért, hova. Meglehet, igazatok van, szeretkezés után az a rövid csönd a halálhoz hasonlít.